

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Η ΠΟΡΤΑ ΣΤΗΝ ΚΛΕΙΣΤΗ ΣΗΡΑΓΓΑ

Η ΛΙΝΑ ΕΝΤΟΠΙΣΕ αμέσως τον Ντουν – έβαξε ένα βιβλίο πίσω στη θέση του, στο ράφι. Κι αυτός την είδε να τρέχει προς το μέρος του, όταν γύρισε να φύγει, και τα σκούρα φρύδια του ανασηκώθηκαν ελαφρά από την έκπληξη.

«Ο πατέρας σου μου είπε ότι θα σε βρω εδώ» του είπε. «Ντουν, ανακάλυψα κάτι. Θέλω να σου το δείξω».

«Σε μένα; Γιατί;»

«Νομίζω ότι είναι σημαντικό. Πρέπει να έχει σχέση με τις Σωληνώσεις. Πάμε στο σπίτι μου να το δεις;»

«Τώρα;» ρώτησε ο Ντουν.

Η Λίνα έγνεψε καταφατικά.

Ο Ντουν άρπαξε το παλιό καφέ μπουφάν του και την ακολούθησε. Βγήκαν από τη βιβλιοθήκη και κατευθύνθηκαν προς την πλατεία Κουίλιουμ.

Το μαγαζί της γιαγιάς της ήταν κλειστό και σκοτεινό, όταν έφθασαν. Η Λίνα τα έχασε όταν ανέβηκαν στον πάνω όροφο και είδαν την Έβαλιν Μάρντο να κάθεται στη συνηθισμένη θέση της δίπλα στο παράθυρο. «Η γιαγιά σου είναι στο δωμάτιό της» είπε η κυρία Μάρντο. «Δεν ένιωθε καλά και μου ζήτησε να έρθω».

Η Πόπι, καθισμένη στο πάτωμα, κοπανούσε ένα κουτάλι στο πόδι μιας καρέκλας.

Η Λίνα σύστησε τον Ντουν και έπειτα τον οδήγησε στο δωμάτιο που μοιραζόταν με την Πόπι. Εκείνος κοίταζε τριγύρω με περιέργεια και η Λίνα ένιωσε ξαφνικά παράξενα, σαν να έβλεπε το δωμάτιό της μέσα από τα δικά του μάτια. Ήταν μικρό και γεμάτο αναρίθμητα, άσχετα μεταξύ τους αντικείμενα: δύο στενά κρεβάτια, ένα πολύ μικρό τραπέζι στριμωγμένο σε μια γωνιά και ένα σκαμπό με τέσσερα πόδια μπροστά στο τραπέζι· στον απέναντι τοίχο ρούχα κρεμασμένα σε γάντζους και παντού στο πάτωμα κι άλλα ρούχα. Στον τοίχο ακριβώς κάτω από το παράθυρο διέκρινε μια καφετιά κηλίδα, κοντά στο γλαστράκι με το φασόλι, που ήταν ακουμπισμένο στο πρεβάζι του παραθύρου. Η Λίνα το πότιζε κάθε βράδυ, γιατί το είχε υποσχεθεί στην Κλέρι, δεν ήξερε όμως τι ακριβώς περιμένε απ' αυτό, αφού στη γλάστρα δεν έβλεπε ακόμα τίποτ' άλλο εκτός από σκέτο χώμα.

Σε κάνα δυο ράφια δίπλα στο παράθυρο φύλαγε τα πολύτιμα υπάρχοντά της: κομμάτια χασιπού που είχε μαζέψει για τη ζωγραφική της, τα μολύβια της, ένα φουλάρι κεντημένο με ασημένια κλωστή. Στον τοίχο, όπου δεν υπήρχαν γάντζοι και ράφια, είχε καρφισώσει μερικές από τις ζωγραφιές της.

«Τι είναι αυτά;» ρώτησε ο Ντουν.

«Τα έχω φτιάξει από τη φαντασία μου» είπε η Λίνα λίγο ντροπαλά. «Είναι οι εικόνες μιας... άλλης πόλης».

«Α! Εσύ την επινόησες».

«Κάπως έτσι. Μερικές φορές την ονειρεύομαι».

«Κι εγώ ζωγραφίζω» είπε ο Ντουν. «Ζωγραφίζω όμως άλλα πράγματα».

«Σαν τι;»

«Κυρίως έντομα» της απάντησε. Της μίλησε για τη συλλογή του με τα σχέδια και το σκουλήκι που παρατηρούσε αυτή την εποχή.

Η Λίνα σκέφτηκε ότι αυτό ήταν πολύ λιγότερο ενδιαφέρον από μια πόλη που δεν έχει ακόμα ανακαλυφθεί, δεν το είπε όμως. Οδήγησε τον Ντουν στο τραπέζι. «Εδώ είναι αυτό που θέλω να σου δείξω». Σήκωσε το μεταλλικό κουτί. Πριν προλάβει, όμως, να πιάσει τα χαρτιά, ο Ντουν πήρε στα χέρια του το κουτί και άρχισε να το εξετάζει.

«Πού το βρήκες;» τη ρώτησε.

«Ήταν στην ντουλάπα» είπε η Λίνα. Του μίλησε για την απεγνωσμένη έρευνα της γιαγιάς, πώς βρήκε το κουτί με το καπάκι του ανοιγμένο και την Πόπι με το χαρτί στο στόμα της. Καθώς μιλούσε, ο Ντουν γύρισε το κουτί ανάποδα, άνοιξε κι έκλεισε το καπάκι και κοίταξε το μάνταλο. «Αυτός εδώ ο μηχανισμός είναι πολύ παράξενος» της είπε. Χτύπησε ελαφρά το δάχτυλό του σε ένα σημείο στην πρόσοψη του κουτιού. «Θα ήθελα να δω μέσα».

«Να τι ήταν μέσα» είπε η Λίνα και σήκωσε το χαρτί που προστάτευε τα κολλημένα κομμάτια. «Τουλάχιστον αυτό είναι ό,τι απέμεινε από το περιεχόμενο του κουτιού».

Ο Ντουν στηρίχτηκε και με τα δυο του χέρια στο τραπέζι κι έσκυψε για να κοιτάξει το χαρτί.

Η Λίνα είπε: «Έχει τίτλο “Οδηγίες για τον Έξο”. Αυτό ίσως είναι το όνομα κάποιου, ενός δημάρχου ή φύλακα. Εγώ το λέω απλά “Οι Οδηγίες”. Επειδή σκέφτηκα ότι μπορεί να είναι κάτι σημαντικό, το ανέφερα και στο δήμαρχο. Του έγραψα ένα σημείωμα, δε μου έχει απαντήσει όμως. Δε νομίζω ότι τον ενδιαφέρει το θέμα».

Ο Ντουν δεν είπε τίποτα.

«Δε χρειάζεται να κρατάς την ανάσα σου» είπε η Λίνα. «Τα κομματάκια τα έχω κολλήσει. Κοίτα» του είπε δείχνοντας. «Αυτή η λέξη πρέπει να είναι Σωληνώσεις. Και αυτή εδώ ποταμός και κοίτα αυτή εδώ – πόρτα».

Ο Ντουν δεν απάντησε. Τα μαλλιά του είχαν πέσει στο πρόσωπό του και έτσι η Λίνα δεν μπορούσε να δει την έκφρασή του.

«Στην αρχή θεώρησα» συνέχισε η Λίνα «ότι θα πρέπει να είναι οδηγίες για το πώς να κάνεις κάτι. Πώς να επισκευάζεις τα ηλεκτρικά, ίσως. Έπειτα όμως σκέφτηκα: Και τι γίνεται αν είναι οδηγίες για να πάμε σε ένα άλλο μέρος;». Ο Ντουν εξακολουθούσε να μη μιλάει, και έτσι η Λίνα συνέχισε. «Εννοώ ένα άλλο μέρος που δεν είναι εδώ, ίσως μια άλλη πόλη. Νομίζω ότι αυτές οι οδηγίες λένε “Κατεβείτε στις Σωληνώσεις και ψάξτε για μια πόρτα”».

Ο Ντουν, ακόμα σκυμμένος, έσπρωξε τα μαλλιά του από το πρόσωπό του. Κοίταζε συνοφρυωμένος τις φαγωμένες λέξεις. «Μικρό ατσαλένιο ρολό» μουρμούρισε. «Αυτό τι θα μπορούσε να σημαίνει;»

«Ρολόι ίσως;» είπε η Λίνα. «Γιατί όμως να υπάρχει ένα ρολόι στις Σωληνώσεις;»

Ο Ντουν δεν απάντησε. Ήταν σαν να μιλούσε μόνος του. Διάβαζε περνώντας το δάχτυλό του πάνω από τις γραμμές με τις λέξεις. Ανοίξτε ψιθύρισε. Ακολ.

Τελικά στράφηκε και κοίταξε τη Λίνα. «Νομίζω ότι έχεις δίκιο» είπε. «Νομίζω ότι αυτό εδώ είναι σημαντικό».

«Α, ήμουν σίγουρη ότι θα το έλεγες αυτό!» φώναξε εκείνη. Ένωθε τόση ανακούφιση, που οι λέξεις κυλούσαν από το στόμα της σαν νερό. «Επειδή εσύ παίρνεις πάντα τα

πράγματα στα σοβαρά! Είπες την αλήθεια στο δήμαρχο την Ημέρα των Διορισμών. Βέβαια, εγώ τότε δεν ήθελα να το πιστέψω, έπειτα όμως έγινε το μεγάλο μπλακάουτ και κατάλαβα – ήμουν σίγουρη ότι έχεις δίκιο, ότι τα πράγματα είναι πολύ άσχημα». Σταμάτησε με κομμένη την ανάσα. Έδειξε μια λέξη πάνω στο έγγραφο. «Αυτή η πόρτα» είπε «πρέπει να είναι μια πόρτα που οδηγεί έξω από την Πολιτεία».

«Δεν ξέρω» είπε ο Ντουν. «Ίσως. Ή μια πόρτα που οδηγεί σε κάτι σημαντικό, ακόμη και αν δεν είναι αυτό που νομίζουμε».

«Αλλά πρέπει να είναι αυτό – τι άλλο θα ήταν αρκετά σημαντικό, ώστε να το κλειδώσει κανείς σε ένα τόσο όμορφο κουτί;»

«Λοιπόν... Υποθέτω ότι θα μπορούσε να είναι μια αίθουσα αποθήκευσης με κάποια ειδικά εργαλεία ή κάτι...» στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε μια έκφραση έκπληξης. «Για στάσου, εγώ είδα μια πόρτα σε ένα σημείο που δεν το περίμενα, κάπου έξω από τη σήραγγα 351. Ήταν κλειδωμένη και σκέφτηκα ότι μάλλον είναι κανένα παλιό ντουλάπι προμηθειών. Τώρα όμως αναρωτιέμαι: Μήπως είναι αυτό που διαβάζουμε εδώ;»

«Πρέπει να είναι!» φώναξε η Λίνα. Η καρδιά της χτυπούσε πολύ γρήγορα.

«Δεν είναι όμως κοντά στον ποταμό» είπε σκεφτικός ο Ντουν.

«Δεν έχει σημασία! Έτσι κι αλλιώς, ο ποταμός διασχίζει όλες τις Σωληνώσεις. Να δεις που λέει “Κατεβείτε στον ποταμό, ακολουθήστε τη ροή του, έπειτα εκείνη τη διαδρομή...”»

«Ίσως» είπε ο Ντουν.

«Έτσι πρέπει να είναι!» φώναξε η Λίνα. «Το ξέρω! Είναι η πόρτα που οδηγεί έξω από την Πολιτεία».

«Δεν είμαι σίγουρος όμως ότι αυτό που λες έχει νόημα» είπε ο Ντουν. «Μία πόρτα μέσα στις Σωληνώσεις δεν μπορεί παρά να οδηγεί σε κάτι υπόγειο και τότε πώς...»

Η Λίνα δεν είχε την υπομονή να ακούσει τις απόψεις του Ντουν. Το μόνο που ήθελε ήταν ν' αρχίσει να χορεύει μέσα στο δωμάτιο, τόσο ενθουσιασμένη ένωθε. «Πρέπει να μάθουμε» του είπε «πρέπει να το μάθουμε αμέσως!».

Ο Ντουν την κοίταξε μερδεμένος. «Λοιπόν, μπορώ να πάω και να δοκιμάσω και πάλι την πόρτα» της είπε. «Την προηγούμενη φορά ήταν κλειδωμένη, υποθέτω όμως...»

«Θέλω να 'ρθω κι εγώ».

«Θέλεις να κατεβείς στις Σωληνώσεις;»

«Ναι! Μπορείς να με βάλεις μέσα;»

Ο Ντουν σκέφτηκε για ένα λεπτό. «Νομίζω πως ναι. Αν μπορείς να έρθεις ακριβώς την ώρα που σχολάμε και να περιμένεις έξω από την πόρτα, θα προσπαθήσω να περάσω απαρατήρητος μέχρι να φύγουν όλοι, κι έπειτα θα σ' αφήσω να μπεις».

«Αύριο;»

«Εντάξει. Αύριο».

Η Λίνα έκανε μια στάση στο σπίτι της την επόμενη μέρα, μόνο όσο χρειαζόταν για να αλλάξει τη ζακέτα του αγγελιοφόρου, κι έπειτα διέσχισε τρεχάτη την πόλη κατευθυνόμενη προς τις Σωληνώσεις. Ο Ντουν την περίμενε στην πόρτα, εκείνη τον ακολούθησε μέσα και της έδωσε να φορέσει ένα αδιάβροχο και γαλότσες. Κατέβηκαν την απότομη πέτρινη

σκάλα και μπήκαν στην κυρίως σήραγγα, όπου η Λίνα σταμάτησε άφωνη δίπλα στον ποταμό. «Δεν ήξερα ότι ο ποταμός είναι τόσο μεγάλος» είπε, μόλις ξαναβρήκε τη φωνή της.

«Ναι» είπε ο Ντουν. «Λένε ότι κάθε λίγα χρόνια κάποιος πέφτει μέσα. Αν πέσεις, δεν υπάρχει ελπίδα να σε ψαρέψουν και να σε βγάλουν. Ο ποταμός σε καταπίνει και σε παρασύρει μακριά».

Η Λίνα ανατρίχιασε. Εδώ κάτω κάνει κρύο, σκέφτηκε, ένα κρύο που σε παγώνει από την κορφή μέχρι τα νύχια: παγωμένη σάρκα, παγωμένο αίμα, παγωμένα κόκαλα.

Ο Ντουν την οδήγησε στο μονοπάτι δίπλα στο νερό. Πολύ σύντομα έφτασαν σε ένα άνοιγμα στον τοίχο, χώθηκαν μέσα κι άφησαν πίσω τους τον ποταμό. Ο Ντουν προπορευόταν κι εκείνη τον ακολουθούσε στο λαβύρινθο που ήταν για τα δικά της μάτια οι σήραγγες. Οι λαστιχένιες γαλότσες τους πλατσούριζαν σε λιμνούλες νερού στο έδαφος και η Λίνα σκέφτηκε ότι ήταν τρομερό να δουλεύει κανείς εκεί κάτω όλη τη μέρα, κάθε μέρα. Αυτό το μέρος ήταν ανατριχιαστικό, εκεί μέσα δε θα έπρεπε να κατεβαίνουν άνθρωποι. Κι αυτός ο μαύρος ποταμός... ήταν κάτι σαν άσχημο όνειρο.

«Εδώ πρέπει να σκύψεις» είπε ο Ντουν.

Είχαν φτάσει στο σχοινί που έκλεινε τη σήραγγα μπροστά τους. «Εκεί μέσα όμως δεν υπάρχει φως» σχολίασε η Λίνα.

«Όχι» είπε ο Ντουν. «Θα πρέπει να πάμε στα τυφλά. Δεν είναι μακριά». Σκύβοντας, πέρασε κάτω από το σχοινί και η Λίνα τον μιμήθηκε. Προχωρούσαν μέσα στο σκοτάδι. Η Λίνα είχε συνέχεια ακουμπισμένο το ένα της χέρι της

στον υγρό τοίχο κι έκανε βήματα μικρά και προσεκτικά.

«Είναι ακριβώς εδώ» είπε ο Ντουν και σταμάτησε λίγα μέτρα πιο πέρα. Εκείνη τον πλησίασε. «Άπλωσε τα χέρια σου» της είπε. «Θα τη νιώσεις».

Η Λίνα πράγματι ένωσε μια επίπεδη σκληρή επιφάνεια. Ψηλάφησε ένα στρογγυλό μεταλλικό πόμολο κι από κάτω μια κλειδαριά. Έμοιαζε με κανονική πόρτα, δε θύμιζε καθόλου είσοδο σε ένα νέο κόσμο. Όμως αυτό ακριβώς έκανε τόσο συναρπαστικά τα πράγματα – τίποτα δεν είναι όπως το περιμένεις.

«Ας δοκιμάσουμε» ψιθύρισε.

Ο Ντουν έπιασε το πόμολο και το έστριψε. «Κλειδωμένα» είπε.

«Υπάρχει πουθενά κανένα ρολόι;»

«Ρολόι;»

«Οι οδηγίες έλεγαν “μικρό ατσαλένιο ρολόι”. Μπορεί το κλειδί να είναι κοντά του».

Πασπάτευαν τριγύρω, αλλά δε βρήκαν τίποτα – μόνο πέτρινους τοίχους. Ψηλάφησαν τα πάντα, ακούμπησαν το αυτί τους στην πόρτα, άρπαξαν το πόμολο και το ταρακούνησαν με όλη τους τη δύναμη. Τελικά ο Ντουν είπε: «Λοιπόν, δεν μπορούμε να μπούμε. Μάλλον πρέπει να φύγουμε».

Και τότε το άκουσαν. Κάτι σαν ξύσιμο, που έμοιαζε να έρχεται από κάπου κοντά. Η Λίνα σταμάτησε να αναπνέει. Άρπαξε τον Ντουν από το μπράτσο.

«Γρήγορα» ψιθύρισε εκείνος. Στράφηκε προς τα πίσω, προς τη φωτισμένη σήραγγα, με τη Λίνα να τον ακολουθεί. Έσκυψαν, πέρασαν κάτω από το σχοινί και, μόλις έστριψαν στη γωνία, σταμάτησαν. Έμειναν ακίνητοι προσπαθώντας να ακούσουν. Δυνατό σούρσιμο. Ένας μονότονος

ήχος. Σιωπή... κι έπειτα ένα χτύπημα, μια κοφτή βαριά ανάσα, και μια λέξη από μια βραχνή ψιθυριστή φωνή.

Μετά, αργά βήματα που πλησίαζαν.

Κόλλησαν στον τοίχο κι έμειναν ακίνητοι. Τα βήματα σταμάτησαν κι ακούστηκε ένα μουγκρητό. Έπειτα πάλι βήματα, τώρα όμως απομακρύνονταν. Σε ένα λεπτό, από κάπου πιο μακριά, άλλος ήχος: το γύρισμα κλειδιού σε κλειδαριά, μάνταλο που ξεκλείδωνε.

Η Λίνα κοίταξε έκπληκτη τον Ντουν. Κάποιος διέσχισε την αποκλεισμένη σήραγγα και άνοιξε την πόρτα! Πλησίασε το στόμα της στο αυτί του. «Να προσπαθήσουμε να δούμε ποιος είναι;» ψιθύρισε.

Ο Ντουν κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Δε νομίζω ότι πρέπει να το κάνουμε» της είπε. «Καλύτερα να φύγουμε».

«Θα μπορούσαμε να κρυφοκοιτάξουμε από τη γωνία».

Ο πειρασμός ήταν πολύ μεγάλος για να τον αποφύγουν. Πολύ προσεκτικά έφτασαν στο σημείο όπου έστριβε η δική τους σήραγγα. Από εκεί μπορούσαν να δουν την είσοδο για την κλειστή σήραγγα. Κρατώντας την ανάσα τους, έμειναν ακίνητοι, περιμέναν.

Και σε ένα λεπτό άκουσαν έναν κρότο κι ένα κλικ –την πόρτα να κλείνει, το κλειδί να γυρνά– και πάλι βήματα, αυτή τη φορά πιο γρήγορα. Ένα μακρύ πόδι πέρασε πάνω από το σχοινί και κάποιος έστριψε και απομακρύνθηκε περπατώντας. Το μόνο που είδαν ήταν η πλάτη του, ένα μαύρο πανωφόρι, σκούρα αχτένιστα μαλλιά. Προχωρούσε κάπως παράξενα, μια κίνηση που φάνηκε γνωστή στη Λίνα. Σε μερικά δευτερόλεπτα τον είχαν καταπιεί οι σκιές.

* * *

Όταν βγήκαν από τις Σωληνώσεις, έβγαλαν τις γαλότσες και τα αδιάβροχα και κατευθύνθηκαν βιαστικά στην πλατεία Πλάμερ, όπου κάθισαν σε ένα παγκάκι και άρχισαν αμέσως τη συζήτηση.

«Κάποιος μπήκε εκεί μέσα πριν από μας!» σχολίασε η Λίνα.

Ο Ντουν είπε: «Περπατούσε αργά, όταν μπήκε – σαν να έψαχνε κάτι. Και περπατούσε γρήγορα, όταν βγήκε...».

«Σαν να είχε βρει κάτι».

«Όμως τι; Δεν αντέχω να μην το ξέρω!»

Ο Ντουν πετάχτηκε όρθιος. Βημάτιζε πάνω κάτω μπροστά στο παγκάκι.

«Και πού βρήκε το κλειδί;» ρώτησε.

«Μήπως ανακάλυψε κι αυτός τίποτα οδηγίες σαν τις δικές σου; Και πώς μπήκε στις Σωληνώσεις; Δεν πιστεύω να δουλεύει εκεί».

«Κάτι μου θύμιζε το περπάτημά του» είπε η Λίνα «αλλά δεν ξέρω τι».

«Λοιπόν, τέλος πάντων, αυτός άνοιξε την πόρτα, ενώ εμείς δεν μπορούμε να το κάνουμε» είπε ο Ντουν. «Αν πραγματικά οδηγεί κάπου, αν πραγματικά οδηγεί έξω από την Πολιτεία, τότε πολύ σύντομα θα το ανακοινώσει σε όλους. Θα γίνει ήρωας». Ο Ντουν ξανακάθισε. «Και, βέβαια, αν ανακάλυψε το δρόμο για έξω, θα πρέπει να είναι πολύ χαρούμενος» συμπλήρωσε σκυθρωπός. «Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία ποιος θα τον ανακαλύψει, αρκεί αυτό να βοηθήσει την πόλη».

«Σωστά» είπε η Λίνα.

«Εγώ πάντως πιστεύω ότι θα τον βρούμε εμείς» είπε ο Ντουν.

«Ναι» συμφώνησε η Λίνα και σκέφτηκε πόσο υπέροχο θα ήταν να σταθούν μπροστά σε όλους τους κατοίκους της Πολιτείας και να τους αναγγείλουν την ανακάλυψή τους.

Έμειναν για λίγο καθισμένοι εκεί, αμίλητοι, χαμένοι στις σκέψεις τους. Ένας άντρας που έσερνε ένα καρτσάκι γεμάτο ξύλα πέρασε από μπροστά τους. Μια γυναίκα έσκυψε από ένα φωτισμένο παράθυρο της οδού Γκειπέρι και φώναξε μερικά αγόρια που έπαιζαν κάτω, στην πλατεία. Κάνα δυο φύλακες, με τις καφεκόκκινες στολές τους, διέσχισαν την πλατεία γελώντας. Το ρολόι της πόλης χτύπησε έξι φορές, τόσο δυνατά, τόσο βαθιά, που η Λίνα σχεδόν ένωσε ρίγος κάτω από τα πλευρά της.

Ο Ντουν είπε: «Τώρα μάλλον πρέπει να περιμένουμε και να δούμε αν θα γίνει κάποια ανακοίνωση».

«Μάλλον» είπε η Λίνα.

«Και πού ξέρεις; Μπορεί αυτή η πόρτα να μην είναι τίποτα ιδιαίτερο» είπε ο Ντουν «μπορεί να είναι απλώς ένα παλιό, αχρησιμοποίητο ντουλάπι προμηθειών».

Η Λίνα όμως δεν ήθελε να πιστέψει κάτι τέτοιο. Μπορεί να μην ήταν η πόρτα που θα οδηγούσε έξω από την Πολιτεία, ήταν όμως σίγουρα ένα μυστήριο – ένα μυστήριο άμεσα συνδεδεμένο, γι' αυτό ήταν σίγουρη, με το πολύ μεγαλύτερο μυστήριο που προσπαθούσαν να λύσουν.